

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **R.T.**

zastoupen Mgr. Tomášem Krásným, advokátem
sídlem Milíčova 8, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2024, č. j. MSK 17220/2024,
o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobou ze dne 13. 3. 2024 rozhodnutí ze dne 6. 3. 2024, č. j. MSK 17220/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 8. 12. 2023, č. j. SMO/781648/23/DSČ/LipA (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
- 2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl úmyslně dopustit tím, že dne 6. 8. 2023 v 10:10 hodin v obci Ostrava – Kunčičky, na ulici Frýdecká – při ulici Listopadová, ve směru jízdy k ulici Bohumínská (centrum) řídil osobní automobil Mercedes Benz, RZ X, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, vyplývající z obecné právní úpravy, protože mu byla naměřena okamžitá rychlost 97 km/h, po odečtu tolerance měřícího zařízení v hodnotě 3 km/h byla zjištěná rychlost 94 km/h, čímž nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil o 44 km/h. Za tento přestupek správní orgán I. stupně žalobci uložil podle § 125c odst. 5 písm. d) a podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně uložil žalobci zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nezjistily úplný skutkový stav bez důvodných pochybností a že mu bylo upřeno právo na obhajobu. Správní orgány tak porušily zásadu materiální pravdy a zásadu presumpce nevinny.
4. Žalobce měl za to, že správní orgány neprověřily jeho verzi obhajoby. Žalobce ve správním řízení namítal, že vozidlo RZ X (dále také „předmětné vozidlo“) v okamžiku spáchání přestupku neřídil. Tuto námitku vznesl hned u prvního ústního jednání, nikoliv až u druhého ústního jednání dne 24. 10. 2023, jak tvrdil žalovaný. Je zjevné, že žalovaný rozhodoval o žalobcově odvolání, aniž by se řádně seznámil se správním spisem.
5. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že přestupek spáchal jiný řidič, který žalobci následně předal vozidlo. Zcela konkrétně vyličil okolnosti, za kterých se tak stalo, a navrhl k prokázání této skutečnosti důkazy, především výslech svědků. Správní orgán I. stupně však tyto důkazy neprovedl, nezjistil tak řádně skutkový stav. Žalobce navrhl výslech M. W., který vozidlo řídil, a P. U., jednatele společnosti LP metal s. r. o., který v daný den čekal na parkovišti u provozovny jeho společnosti, až přijede s vozidlem M.W. Správní orgány racionálně neodůvodnily, proč tyto výsledky neprovedly.
6. Správní orgán I. stupně vyslechl toliko policisty, kteří měli žalobce ze spáchání přestupku usvědčit. Policisté se k některým okolnostem nemohli vyjádřit, protože žalobce byl zastaven policejní hlídkou až 3 km od místa, kde byla rychlost vozidla měřena. Žalobce měl pochybnosti o tom, že policisté za předmětným vozidlem vyjeli bezprostředně po změření rychlosti a že mohli výměnu řidičů vidět.
7. Žalobce dále navrhl provést k důkazu místní šetření na místě samém a případně také rekonstrukci, resp. tzv. vyšetřovací pokus. Správní orgán I. stupně namísto toho vytiskl do spisu fotografie z webového mapového portálu, které však nikterak neodpovídaly tomu, kde stálo policejní vozidlo a co tedy mohli policisté z vozidla pozorovat. Rekonstrukcí pak mělo být ověřeno, zdali je pravdivé, resp. objektivně možné vyjádření policistů, že se za změřeným vozidlem ihned rozjeli a měli ho po celou dobu na dohled. Žalobce uvedl, že v rámci svých námitek popsal, jaká je reakční doba člověka, a pokusil se odhadnout, jaký čas mohl uplynout, než se po změření rychlosti policisté se služebním vozidlem rozjeli. Žalobce dále navrhl provést důkaz znaleckým posudkem z oboru dopravy, kterým by bylo prověřeno, jaká byla vzdálenost mezi změřeným vozidlem a policejním vozidlem od okamžiku změření rychlosti až po dojetí žalobce policejní hlídkou.

8. Žalobce v této souvislosti uzavřel, že navrhoval doplnit dokazování k řádnému zjištění skutkového stavu a prokázání jeho obhajoby. Tím, že důkazy provedeny nebyly, správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav a zasáhly do práv žalobce.
9. Žalobce dále namítal, že vlastní měření rychlosti neproběhlo správně. Vyslovil pochybnost nad tím, jaký objekt byl vlastně zařízením zaměřen. Z radarové fotografie je patrné, že hustě pršelo a vozovka byla mokrá. Za vozidlem se tak vytvářel hustý sprej vody, který byl dalším pohybujícím se objektem. Nelze tak vyloučit, že radarové zařízení fungující na principu radiolokace neměřilo v danou chvíli správně rychlost jedoucího vozidla s ohledem na existenci druhého pohybujícího se objektu, který se nacházel v mřížkovém poli. Žalobce sdělil, že netvrdí, že měření nebylo provedeno správně, jen vznesl pochybnost o tom, zda byla změřena rychlost předmětného vozidla. Správní orgány měly provést k důkazu vyjádření výrobce zařízení, což nečinily a neodůvodnily, proč takové vyjádření neobstaraly.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a argumentaci v něm uvedenou. Dle jeho názoru obhajoba žalobce, že vozidlo v době změření rychlosti neřídil, je krajně nevěrohodná. Žalobce svou skutkovou verzi neuplatnil na místě samém – ačkoli se přímo nabízelo tvrzenou okolnost o výměně řidičů před policisty alespoň zmínit. Jakkoli není povinností řidiče cokoli na svou obhajobu na místě uvádět, současně však nelze správním orgánům vyčítat, že obhajobu žalobce hodnotí také podle okamžiku jejího uplatnění. Místo měření rychlosti bylo přitom jednoznačně uvedeno již v oznámení sepsaném na místě samém (Ostrava, ul. Frýdecká, Listopadová), žalobce se tedy nemohl domnívat, že měření proběhlo jinde, avšak oznámení bez dalšího podepsal. Skutková tvrzení žalobce neuvedl ani v odporu, tedy v době, kdy již měl dostatek času na rozmyšlenou a nebyl ve spěchu. Tvrzení, že vozidlo neřídil, poprvé uvedl až při ústním jednání dne 11. 9. 2023, tedy více než měsíc po skutku. Žalovaný připustil, že v napadeném rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno, že tak žalobce učinil až při druhém ústním jednání dne 24. 10. 2024; nicméně v prvostupňovém rozhodnutí je datum uvedeno správně. Tuto okolnost pak v průběhu řízení žalobce postupně rozváděl o konkrétní podrobnosti, ačkoli přirozenou vlastností lidské paměti je, že plynutím času si člověk pamatuje podrobností méně, nikoli více. S ohledem na zjevnou nevěrohodnost obhajoby žalobce a naproti tomu stojící věrohodné výpovědi obou svědků, správní orgán neprovedl žalobcem navrhované důkazy.
12. Pokud jde o zpochybnění hodnoty změřené rychlosti, resp. identifikace měřeného objektu, pak správnost měření je zaručena ověřovacím listem, současně vyplývá z kvality snímku a postavení vozidla vůči zobrazené mřížce radarového svazku. Na okraj žalovaný poznamenal, že kapénky vodní mlhy vznikající za vozidlem se logicky nemohou pohybovat rychleji než vozidlo samotné. Žalobcem navrhované důkazy byly za této situace nadbytečné.
13. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Součástí správního spisu je oznámení přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti ze dne 6. 8. 2023. V něm je specifikováno místo spáchání přestupku (místo měření rychlosti) jako „Ostrava, ulice Frýdecká, Listopadová“, směr jízdy vozidla ulice Bohumínská. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ale podepsal jej. Přílohou oznámení je fotografie žalobce u předmětného vozidla RZ X.
15. Ve spisu je dále založen záznam o přestupku, který mimo jiné obsahuje fotografii vozidla RZ X, informaci o naměřené rychlosti (97 km/h). Registrační značka vozidla RZ X je dobře viditelná.
16. Správní spis obsahuje ověřovací list č. 012/23 ze dne 17. 1. 2023 silničního rychloměru RAMER10 C, osvědčení č. 3274/21/35, které opravňuje N. S. k ovládání silničního rychloměru RAMER10 s archivací a část návodu k měřicímu zařízení RAMER10 (strany 10, 12 a 24).
17. Správní orgán I. stupně vydal ve věci dne 11. 8. 2023 příkaz, proti kterému zástupce žalobce brojil dne 21. 8. 2023 odporem. Sdělil, že se k obvinění a podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří poté, co se seznámí s obsahem správního spisu.
18. Během ústního jednání dne 11. 9. 2023, které proběhlo v původním termínu bez účasti žalobce, uvedl zástupce žalobce, že v době, kdy mělo být vozidlo změřeno, žalobce nebyl řidičem vozidla. Žalobce vozidlo řídil až od chvíle, kdy do něj nastoupil v místě křižovatky ulic Frýdecká a Škrobálkova. V tomto místě se žalobce vyměnil se svým kolegou, „na kterého tam již čekal a dál pokračoval v jízdě a byl zastaven Policií ČR. Při jednání navrhl doplnit dokazování o výsledky policistů, kteří se nacházeli na místě kontroly vozidla a prováděli měření“. Žalobce vyslovil pochybnosti o správnosti provedeného měření. Zástupce žalobce mimo jiné navrhl, aby byli k důkazu vyslechnuti policisté, kteří měřili rychlost předmětného vozidla.
19. Správní orgán I. stupně při druhém ústním jednání, které se uskutečnilo 24. 10. 2023, vyhověl návrhu žalobce a vyslechl oba zasahující policisty. Ti shodně uvedli, že měřící radar se nastavuje automaticky a taktéž automaticky pořizuje fotografie. Pokud by byl radar špatně nastavený, nepořídil by žádnou fotografii. Policisté sdělili, že předmětné vozidlo žalobce měli po celou dobu pod vizuální kontrolou. Trochu přšelo, proto předmětné vozidlo zastavili pod mostem. Na ulici Frýdecká se nenacházejí žádné zatáčky ani uličky, které by zabraňovaly ve sledování předmětného vozidla. Sdělili, že vyhodnocení měření rychlosti trvá desetiny vteřin a objeví se na displeji před spolujezdcem. Zástupce žalobce při ústním jednání namítal, že je objektivně nemožné tvrzení policistů, že měli vozidlo po celou dobu „na dohled“. Jestliže platí, že se za vozidlem mohli rozjet až za tři, případně pět vteřin, tak z místa, kde stáli, rozhodně nemohli předmětné vozidlo po celou dobu vidět. Již v okamžiku změření od nich bylo předmětné vozidlo vzdáleno minimálně 20 metrů, spíše však více, soudě dle pořízeného snímku a při rychlosti cca 90 km/h ujede vozidlo za 1 sekundu 30 metrů. V okamžiku rozjezdu policejního vozidla tak měřené vozidlo mohlo urazit vzdálenost více než 100 metrů. Dále poukázal na rozpor mezi tím, co při ústním jednání uvedli oba svědci a úředním záznamem ze dne 6. 8. 2023, sepsaným pprap. O., ze kterého vyplývá, že měření prováděl právě pprap. O. Dále uvedl, že žalobce trvá na tom, že v době změření vozidla vozidlo neřídil. Toho dne měl žalobce skutečně v 10 hodin vyzvednout piloty v hotelu MERKUR na ulici Českobratrská a odvézt je na

letišť v Mošnově. Vozidlo, se kterým tak měl učinit, však bylo nejprve k dispozici jiné osobě, která se s ním vracela ze zakázky v Žilině. Služební vozidla CCT TAXI parkují na parkovišti provozovny společnosti LP – Metal, s. r. o., na ulici Škrobálkova 10. Tam si také měl žalobce vozidlo převzít a zde cca od 9:30 hodin na vozidlo čekal. Jelikož však měla osoba řídící vozidlo zpoždění, dohodli se, že žalobce na vozidlo počká v místě křižovatek Frýdecká – Škrobálkova, že mu tzv. „půjde naproti“, aby ušetřil čas a nemusel zajíždět. Někdy po 10. hodině předmětné vozidlo dorazilo na dané místo, z důvodu zpoždění došlo k rychlé výměně řidičů, žalobce usedl za volant a spěchal směrem k hotelu MERKUR. Dotyčná osoba došla do provozovny na ulici Škrobálkova, kde si vyzvedla jiné zaparkované vozidlo a pokračovala v jízdě. Osobu, která vozidlo řídila v době měření rychlosti, žalobce nemohl uvést, neboť se jednalo o osobu jemu blízkou a nechtěl jí způsobit nebezpečí újmy za spáchaný přestupek.

20. Správní orgán I. stupně založil do správního spisu náhled fotografií z Google Maps ulice Frýdecká.
21. Dne 13. 11. 2023 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že nadále trvá na své verzi obhajoby, že vozidlo v okamžiku změření rychlosti neřídil. Do vozidla nastoupil až později v místě křižovatek ulic Frýdecké a Škrobálkova (spíše blíže k autobusové zastávce „Králičí“), kde vystřídal ve vozidle jiného řidiče. Tohoto řidiče nejprve nechtěl označit, protože se jednalo o osobu blízkou. Nicméně postupem času se situace změnila a žalobce svůj postoj přehodnotil. Vozidlo řídil pan M. W. nar. X, bytem X, P. Pan W. tedy na místo dorazil, když už měl zpoždění. Původně si měli vozidlo předat v provozovně LP METAL na ulici Škrobálkova 200 tak, jak to obvykle dělávají, když si mezi sebou řidiči vozidla předávají a přebírají. Jelikož měl pak W. zpoždění a žalobce spěchal pro piloty, které měl odvézt z hotelu v Ostravě na letiště do Mošnova, dohodli se, že mu žalobce půjde naproti, právě na onu křižovátku. Samotná výměna pak proběhla velmi rychle a žalobce se následně s vozidlem rozjel. Až někde před sjezdem z ulice Frýdecká na ulici Na Karolíně se za žalobcem objevilo policejní služební vozidlo, předjelo ho a signalizovalo mu, aby ho následoval. Zastavili v podjezdu mimoúrovňové křižovatkou ulic Frýdecká a Na Karolíně. Zjevně se tak stalo z důvodu, že velmi silně a hustě přšelo. Žalobce policistům na místě sdělil, že spěchá pro piloty, což oba policisté shodně při výsledku potvrdili. Žalobce nesouhlasil s tím, že jej měli policisté po celou dobu na dohled. To objektivně nemůže být možné. Oba policisté totiž shodně vypověděli, že s vozidlem stáli na ulici Frýdecké u ulice Listopadové. To je od místa, kde žalobce zastavil, aby se vyměnil s řidičem W. cca 215 metrů. Z místa, kde policisté stáli, navíc není vůbec vidět na místo, kde došlo k výměně řidičů. O tom se správní orgány mohly přesvědčit na základě provedeného místního šetření. Fotografie, které založil správní orgán I. stupně do spisu, a které pořídil z náhledu z Google Maps, jsou nedostatečné, protože jsou pořízeny z jiného místa, než kde stálo policejní vozidlo. Policisté předmětné vozidlo mohli mít na dohled až ve chvíli, kdy se k již jedoucímu vozidlu po výměně řidičů přiblížili před onou mimoúrovňovou křižovátkou. Nelze totiž pominout, že policejnímu vozidlu muselo min. 5 sekund (spíše více) trvat, než se vůbec rozjelo. Je nutné zohlednit reakční dobu člověka a dobu, kdy si policisté mezi sebou předali informace. Za dobu 5 sekund vozidlo jedoucí 97 km/h ujede 134 metrů. Zopakoval, že v danou chvíli velmi hustě přšelo, což výrazně snižovalo viditelnost. Bylo tedy dost času a prostoru na to se s řidičem W. vyměnit, aniž by to policisté mohli zpozorovat. V duchu zásady materiální pravdy, kterou je přestupkové ovládáno, je nutné nyní vycházet z toho, že nelze vyloučit, že se vše událo tak, jak výše

popisuje žalobce a bude na místě jeho verzi obhajoby prověřit. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4 As 28/2010-56, dle kterého platí, že je vždy nutné prověřit verzi obhajoby obviněného pomocí všech dostupných důkazů. Těmito důkazy v daném řízení jsou již všechny navržené, tedy:

- znalecký posudek z oboru dopravy, který prověří, jaká byla vzdálenost mezi změřeným vozidlem a policejním vozidlem od okamžiku změření až po dojetí;
- místní šetření, případně rekonstrukce skutkového děje, ze kterých je možné získat poznatky k tomu, zdali policisté mohli změřené vozidlo mít po celou dobu na dohled, jak tvrdí, a zdali měl řidič W. dostatečný časový prostor k výměně za žalobce;
- výslech svědka P. U., který potvrdí, že žalobce skutečně toho dne čekal na řidiče W. u něj v provozovně;
- zpráva Českého hydrometeorologického ústavu, jaké bylo v dané místě a čase počasí a jaké bylo množství srážek.

22. Dne 8. 12. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 14. 12. 2023. Uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno správně s ohledem na celý obsah pořízeného foto snímku, především s ohledem na zobrazenou oblast radarového svazku. Ze snímku č. 5781 je patrné, že je měřen signál „na odjezdu“ a osobní automobil se nachází v oblasti radarového svazku – ve správné pozici. Vzhledem k šabloně na snímku je zcela evidentní, že předmětné vozidlo bylo vzhledem k šabloně na snímku ve správné pozici, což jednoznačně prokazuje, že měření proběhlo podle návodu k obsluze. To potvrdil i policista N. S. Záznam z rychloměru (obrazový výstup) je nesporným důkazem, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo, přičemž stanovené měřidlo mělo metrologické vlastnosti. Správní orgán I. stupně měl za dostatečně prokázaný stav ohledně povětrnostních podmínek při měření žalobcova vozidla a dospěl k závěru, že není nutno dokazovat množství srážek v daném místě za pomoci vyjádření Českého meteorologického ústavu, neboť povětrnostní stav (mrholení) je zřejmý již z foto snímku č. 5781. Tvrzení žalobce, že automobil neřídil, je při absenci zejména přední, ale i zadní palubní kamery služebního automobilu vyvráceno tvrzeními, která v tomto směru učinili svědkové O. a S. Po zaznamenání překročení rychlosti policisté ihned vyrazili za vozidlem. Svědek O. potvrdil, že měl vozidlo pod neustálou vizuální kontrolou, neboť se jednalo o rovinku a vozidlo pak zastavili pod mostem. Jestliže služební policejní automobil vyjel za zaměřeným automobilem ihned, správní orgán I. stupně nevidí důvod, pro který by taková tvrzení o dohlednosti na změřený automobil nemohl a neměl přijmout jako věrohodný. Ke skutkovém ději, který popsal žalobce, správní orgán I. stupně uvedl, že v celkovém kontextu všechny uvedené skutečnosti vedou správní orgán k logickému závěru, že pokud by skutkový děj měl proběhnout tak, jak jej popisuje žalobce, pak by zasahující policisté ve služebním automobilu s měřícím zařízením dojeli a zastavili osobní automobil dříve, a to minimálně v prostoru zastávky „Králičtí“, kde mělo dojít k výměně řidičů. Jak ale žalobce uvedl, až před sjezdem z ulice Frýdecká na ulici Na Karolíně se za ním objevilo služební policejní vozidlo, které jej předjelo a signalizovalo mu, aby je následoval. Ani jeden ze zasahujících policistů se nezmiňuje, že by se osobní automobil při jízdě kdekoliv zastavil, natož aby se vyměnili řidiči. Tvrzení žalobce o záměně řidiče po zastavení na křižovatce, resp. v zastávce „Králičtí“, je natolik nevěrohodné, že je správní orgán I. stupně nepřijal. Důkazní návrh v podobě svědecké výpovědi M. W. správní orgán I. stupně neakceptoval, stejně tak neakceptoval důkazní návrh svědeckou výpovědí P.U.

23. O odvolání žalobce ze dne 20. 12. 2023 rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Po procesní stránce žalovaný neshledal vady, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí. Námitku, že žalobce v době měření vozidlo toto vozidlo neřídil, vyslovil zástupce žalobce až po provedeném dokazování u druhého ústního jednání dne 24. 10. 2023. Na místě zastavení vozidla dobrovolně předložil doklady, podrobil se dechové zkoušce a podepsal protokol oznámení přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti. Je zcela nelogické, že by řidič, který by si do vozidla nasedl až poté, co bylo vozidlo změřeno, a to na křižovatce ulic Frýdecká a Škrobálkova, která je vzdálená od místa měření cca 200 metrů, přičemž policejní vozidlo jelo za předmětným vozidlem ve vzdálenosti 20 metrů, toto hlídce na místě neuvedl. Policisté shodně uvedli, že měli vozidlo od změření rychlosti až do jeho zastavení pod neustálým dohledem, tudíž nemohlo dojít k výměně řidiče. Žalovaný tedy neuvěřil žalobci a jeho zvolené obhajobě. Vyhodnotil ji jako nevěrohodnou také tím, že ji zvolil až v závěru dokazování, kdy bylo reagováno až na provedené dokazování. Žalobce je zkušený řidič, který by skutečnost, že vozidlo v době měření neřídil, namítal již na místě po zastavení policisty. Oba svědci však uvedli, že vozidlo měli pod neustálou kontrolou, jelikož jeli bezprostředně za vozidlem, ve kterém se nacházel pouze řidič, které řádně ztotožnili. Z provedeného měření rychlosti je patrné, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 44 km/h. Posouzení správnosti měření rychlosti bylo provedeno na základě snímku č. 5781. Jedná se o objektivní doklad o podmínkách a okolnostech měření, který není ovlivnitelný, a to ani obsluhou měřícího zařízení. Nemohlo tedy dojít k změření jiného, vedle v opačném směru jízdy jedoucího vozidla.

V. Jednání soudu

24. Jednání soudu se uskutečnilo dne 28. 8. 2025 za účasti žalobce, jeho zástupce a zástupkyně žalovaného. Jednání bylo původně nařízeno na 17. 6. 2025 na žádost zástupce žalobce bylo odročeno. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce ve správním řízení nabídl svou verzi obhajoby. Správní orgány mu však znemožnily jakoukoliv možnost obrany tím, že mu neumožnily a neprovedly navrhované důkazy, zejména stěžejní výsledky M.. W. a P. U. Verze obhajoby není zjevně nereálná, proto měly správní orgány provést řádné dokazování. Namítal, že byl neúplně zjištěn skutkový stav, protože nebyly provedeny stěžejní důkazy výsledkem shora uvedených svědků. Doplnil, že gejzír vody mohl ovlivnit měření, protože se jednalo o další pohybující se objekt, který mohl změnit výsledné měření. Zástupkyně žalovaného mimo jiné sdělila, že žalovaný neuvěřil obhajobě žalobce. Odkázala na závěry Nejvyššího soudu ohledně měření rychlosti, provádění důkazů ve správním řízení a věrohodnosti svědků.
25. Žalobce byl poučen podle § 131 o. s. ř. s tím, že souhlasil, že ve věci se bude vypovídat. Soud provedl důkaz on-line mapami obce Ostrava, ulice Frýdecká (www.mapy.cz, www.googlemaps.com). Žalobce uvedl, že k výměně řidičů došlo přímo na křižovatce ulic Frýdecká a Škrobálkova, toto místo ukázal na mapě. Své auto zaparkoval na ulici Škrobálkově a čekal na svého kolegu přímo na křižovatce. Je si vědom, že tam není možné parkovat. Krajský soud uvedenou trasu od ulice Listopadové po křižovatku ulic Frýdecká a Škrobálkova zobrazil prostřednictvím Street View, tedy vizuálně „projel“ trasu, kterou měl žalobce ujet od měření rychlosti po výměnu řidičů a zobrazil dle pokynů žalobce přesné místo, kde mělo dojít k výměně řidičů. Pomocí měření na stránkách mapy.cz

krajský soud zjistil, že místo měření rychlosti a místo výměny řidičů je od sebe vzdáleno cca 205 metrů.

26. Zástupce žalobce navrhl provést k důkazu výsledek P. U. a M. W. K dotazu soudu, proč tento důkazní návrh neučinil již v žalobě či poté, co chtěl odročit nařízené jednání z důvodu dovolené žalobce, sdělil, že tyto důkazy navrhuje pro jistotu s tím, že soud provedl důkaz mapami, proto pro jistotu navrhuje důkazy další. Zjistil, že soud se pokouší zjistit skutkový stav, proto navrhuje tyto důkazy. Soud učinil dotaz, zda skutečně žalobce navrhl ve správním řízení provedení výsledku M. W. Zástupce žalobce sdělil, že výslovný návrh k provedení výsledku M. W. ve správním řízení neučinil. V odvolání ale brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně tohoto svědka nevyslechl. Krajský soud ujasnil, že důkazní návrh ve formě výsledku policistů učinil zástupce žalobce při prvním ústním jednání.
27. Na závěr zástupce žalobce sdělil, že ve správním řízení nebyla dodržena pravidla hry a žalobce neměl možnost v postavení obviněného prokázat svou verzi obhajoby. Nepostačí argument žalovaného, že jeho verzi neuvěřil, verze předestřená žalobcem byla reálná. V rámci zásady materiální pravdy bylo povinností a úkolem správních orgánů zjistit skutkový stav úplně a bez pochybností. Takto jsou tato pravidla hry nastavena a je třeba je respektovat. Z hlediska zjišťování skutkového stavu není totiž klíčové, co si o věci myslí správní orgán, ale je klíčové, aby bez důvodných pochybností objasnil, co se vlastně stalo. Z postoje žalovaného i správního orgánu I. stupně je však naopak patrné, že rozhodovali spíše v duchu toho, co si o věci myslí. Takový postup je protiprávní a nezákonný.

VI. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
29. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
30. Na úvod je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že se mohou rozhodnutí vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
31. Krajský soud se nejprve zabýval vlastním měření rychlosti. Pro závěr o tom, že předmětné vozidlo překročilo povolenou rychlost, vycházely správní orgány z výstupu z měřícího zařízení RAMER10. Správní spis obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti. Na snímku se předmětné vozidlo nachází téměř uprostřed, celá zadní část vozidla je dobře viditelná včetně registrační značky (a to i na hlavní fotografii, nikoli pouze ve výřezu). Na snímku jsou zaznamenány skutečnosti týkající se měření, jako je naměřená rychlost, datum a čas prováděného měření, vzdálenost měření, nejvyšší dovolená rychlost v místě měření a

označení policisty, který nastavoval rychloměr. Platnost a přesnost měření použitého silničního radarového rychloměru byla řádně doložena ověřovacím listem.

32. K měření rychloměrem RAMER10 se Nejvyšší správní soud vyjadřoval opakovaně, a to včetně otázek správního ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretace snímku z měření (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 40/2017-32, č. j. 1 As 83/2013-60, č. j. 7 As 309/2015-51 a č. j. 5 As 279/2020-30). V daném případě bylo využito i mřížky, která umožňuje ověřit, jestli byl dodržen, například úhel měření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 36/2019-33, bod 26). V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Současně však Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 293/2018-19 konstatuje, že totéž platí pro radarové měřicí zařízení Ramer 10: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný’ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ Tyto závěry rozvinul dále např. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 9. 2024, č. j. 47 A 50/2022-70, ve kterém uvedl, že „pokud správní orgán v průběhu správního řízení nezjistil skutečnosti, které by svědčily o tom, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a zároveň bylo toto měření zaznamenáno prostřednictvím snímku, který nevykazuje znaky nepřítupného ovlivnění měření, pak takový záznam měření představuje způsobilý podklad pro rozhodnutí o přestupku (§ 68 odst. 3 správního řádu)“. V nyní posuzované věci správní orgány postupovaly v souladu se shora uvedenými závěry. Správní orgán I. stupně nepostupoval tak, že by toliko odkázal na snímek z měřicího zařízení bez dalšího, ale učinil rozsáhlou a přezkoumatelnou úvahu o tom, proč jej shledává bez vad a bude z něj v řízení vycházet jako z důkazu. Učinil tak na straně 4, 5, 14 a 15 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zabýval se tím, že bylo policejní vozidlo v klidu, registrační značka je na snímku čitelná, zkoumal podrobně radarový svazek. Sdělil, že předmětné vozidlo bylo ve správné pozici v oblasti radarového svazku, šablona je pro všechny hodnoty zoomu od 25 mm až po 105 mm a odpovídá parametrům používaných objektivů. Zoom byl 40 mm. Správní orgán I. stupně se zabýval ověřovacím listem i osvědčením policisty ohledně výškolení k obsluze měřicího zařízení.
33. Správní orgán I. stupně řádně vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se provádění důkazů, které mají zpochybnit výsledek měření. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 Az 283/2020-21, který uvedl, že provedení důkazu návodem, resp. výsledkem policistů či znaleckým posudkem považoval za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správní spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Krajský soud shledává přípustným, aby správní orgány vycházely ze skutečností, které již konstatovaly (resp. prokázaly) soudy a které mají obecnou platnost, neboť jsou specifické nikoli pro jednu konkrétní věc, ale pro daný druh výrobku. Takový postup je v souladu se zásadou rychlosti správního řízení, která zavazuje správní orgány vyřizovat věci bez zbytečných

průtahů. Správní orgány tak mohou ve výše popsané situaci vycházet z dříve učiněných skutkových zjištění o povaze konkrétního typu rychloměru a nejsou povinny provádět dokazování o obecných vlastnostech takového rychloměru v každém jednotlivém případě zvlášť (nejsou povinny opakovaně zjišťovat, že je skutečně povahou konkrétního typu rychloměru provádět automaticky vyhodnocení procesu správnosti měření; dokazování by bylo třeba provádět v případě, pokud by konkrétní výrobek vykazoval nějaké vady, resp. pokud by účastník předložil taková tvrzení a důkazy, kterými by zpochybnil funkčnost konkrétního výrobku.). Správní orgány nepochybily, když se ohledně obecných technických vlastností rychloměru odkázaly na zjištění soudů (blíže viz. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 9. 2024, č. j. 47 A 50/2022–70). Lze tak shledat, že se správní orgány vypořádaly s důkazními návrhy žalobce zpochybňujícími technické fungování měřicího zařízení dostatečně.

34. Správní orgán I. stupně se neopomenul vyjádřit ani k argumentaci žalobce vodní mlhou či hydrometeorologické situaci v době spáchání přestupku na straně 15 rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
35. Žalobce v žalobě zopakoval, že měření rychlosti neproběhlo správně. Zpochybňoval, jaký předmět byl vlastně měřícím zařízením změřen. Měl za to, že za předmětným vozidlem se vytvářel hustý sprej vody, který byl dalším pohybujícím se objektem. Dle žalobce mohlo měřící zařízení nesprávně změřit rychlost jedoucího vozidla s ohledem na existenci druhého pohybujícího se objektu, který se nachází v mřížkovém poli. Krajský soud doplňuje, že ve správním řízení žalobce tvrdil, že mohlo být měření rychlosti ovlivněno sprejem vody za vozidlem, jelikož šlo o objekt nacházející se mezi měřícím zařízením a předmětným vozidlem (vyjádření zástupce žalobce při jednání dne 24. 10. 2023).
36. V této souvislosti krajský soud uvádí, že z návodu k obsluze k zařízení RAMER10, který je součástí správního spisu, se na straně 12 podává, že *„V anténním svazku +10st. od osy antény se nesmí nacházet žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy a zapříčinit tak rušivé reflexe vysílaného signálu. K těm patří zvláště stromy, vysoká křoviska nebo tráva (zvláště mokrá), stožáry pouličního osvětlení, dopravní značky, informační tabule apod. Rušivá reflexe se projevuje vícenásobným měřením jednoho a téhož vozidla (na snímcích je pouze část změřeného vozidla nebo je snímek bez vozidla), případně radar vynechává měření, přestože je nastavena správná citlivost měřící jednotky.“* Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že uvedenou překážkou měl být sprej vody za koly předmětného vozidla. S tímto tvrzením se krajský soud neztotožňuje. Z fotografie z měřicího zařízení RAMER10 je zřejmé, že sprej vody se nacházel toliko v dolní části vozidla a jeho intenzita byla tak nízká, že předmětné vozidlo je na fotografii zcela zřetelné, dokonce na všech fotografiích předmětného vozidla lze bez jakýchkoli obtíží přechíst registrační značku. Vodní sprej, jak lze shledat z fotografie, nepředstavuje překážku předvídanou v návodu, která by byla s to způsobit rušivou reflexi.
37. Svou argumentaci žalobce pozměnil v žalobě a nově tvrdil, že sprej vody představoval druhý pohybující se objekt. Krajský soud má za to, že s ohledem na výše popsanou fotografii lze zcela jednoznačně dospět k závěru, že vodní sprej nebyl takové intenzity, aby jej bylo možné považovat za druhý pohybující objekt, který by mohl jakkoli ovlivnit měření rychlosti v dané věci. Ze záznamu přestupku a na něm zobrazené fotografii totiž lze i přes vodní sprej vidět i zadní kola vozidla včetně světel (odrazek) ve spodní části vozidla. V návaznosti na to tak soud poznamenává, že z fotografie předmětného vozidla je patrné,

že mezi anténou radaru a předmětným vozidlem se žádná překážka, jež by mohla způsobit rušivou reflexi, ve smyslu shora citovaného návodu, nenachází. Z tohoto důvodu proto k neplatnosti měření dojít nemohlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 232/2017-40). Podstatné bylo, že se na fotografii nacházela celá zadní část automobilu, který byl největším a jediným pohybujícím se kovovým předmětem v radarovém svazku.

38. Tvrzení žalobce ohledně vad měření byla shora uvedenými závěry zpochybněna. Protože žalobce nenabídl žádnou přijatelnou skutkovou verzi, která by validitu měření smysluplně zpochybnila, krajský soud vycházel z presumpce správnosti měření provedeného certifikovaným zařízením. Liché jsou naopak úvahy žalobce, že by bylo zapotřebí činit nějaké hlubší úvahy k meteorologickému rozboru či ke kvalifikaci výrobce. K tomu by musel být predestřeny nějaké relevantní pochyby, což se v posuzované věci nestalo. Komplex důkazů, který správní orgány v posuzované věci shromáždily, je v případě přezkoumávaného typu přestupku v dostačující k náležitému zjištění skutkového stavu.
39. Krajský soud ze shora uvedených důvodů má za to, že správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že vlastní měření bylo v dané věci provedeno správně.
40. Žalobcova obrana však spočívá v tom, že tvrdí, že předmětné vozidlo v okamžiku, kdy byla rychlost měřena, neřídil on. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že tuto skutečnost žalobce nenamítal poté, co jej zastavila policejní hlídka, ani v podaném odporu proti příkazu, učinil tak při prvním ústním jednání, nikoli během druhého ústního jednání, jak nesprávně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Této výtce žalobce lze přisvědčit, správní orgán I. stupně však tuto chybu ve svém rozhodnutí neučinil. Žalobce při ústním jednání svou pasivitu během policejní kontroly vysvětloval tím, že jej policie kontrolovala až tři kilometry od měření rychlosti, proto nevěděl, kde k měření došlo a nemohl tvrdit, že došlo k výměně řidičů. K tomu krajský soud uvádí, že přesné místo, kde byla rychlost měřena, bylo uvedeno v oznámení přestupku, které žalobce vlastnoručně podepsal. Je v něm dostatečně konkretizováno, že měření proběhlo v místě ulic Frýdecká, Listopadová. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že poblíž místa měření rychlosti opakovaně parkuje služební vozidla. Tato oblast a dané ulice mu tak s ohledem na místní znalost musely být známy, nejednalo se tak o osobu, která danou oblast projížděla poprvé či se v ní nikdy nevyskytovala. Navíc žalobce neřídil osobní vozidlo pro vlastní potřebu, ale jako profesionální řidič řídící vozidlo taxi služby. I z toho důvodu se u něj dá předpokládat profesní znalost reálií Ostravy a vyšší znalost ulic než u běžného řidiče osobního vozidla, navíc za situace, kdy se žalobce v dané opakovaně vyskytoval. Místo spáchání přestupku bylo v oznámení řádně označeno, žalobce mohl a měl vědět, kde ke spáchání přestupku došlo. Přesto oznámení bez dalšího podepsal a nijak se ve věci nevyjádřil. Za této situace byl správní orgán I. stupně o tomto postupu oprávněn vznést pochybnosti.
41. Žalobce taktéž namítal, že jeho obrana byla v průběhu celého správního a soudního řízení totožná, tedy že tvrdil, že vozidlo neřídil. Tak tomu dle krajského soudu není. Je třeba žalobci přisvědčit, že od prvního ústního jednání před správním orgánem I. stupně soustavně uváděl, že předmětné vozidlo v okamžiku měření rychlosti neřídil. Ale je třeba zdůraznit, že okolnosti, které v této souvislosti uváděl, totožné nebyly. Při prvním ústním jednání dne 11. 9. 2023 zástupce žalobce sdělil, že předmětné vozidlo v okamžiku měření rychlosti řídil kolega žalobce. Při druhém ústním jednání zástupce žalobce sdělil, že řidičem předmětného vozidla byla osoba blízká, proto nesdělí její totožnost. Teprve poté,

co tato dvě ústní jednání proběhla, zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně vyjádření, v němž poprvé sdělil, že osobou, která předmětné vozidlo v okamžiku měření rychlosti řídila, měl být M. W., bytem v P. Dodal, že tato osoba byla jeho milencem, proto ji považoval za osobu blízkou. Pro úplnost je třeba uvést, že v žalobě při žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě žalobce naopak poukazoval na to, že žije ve společné domácnosti s manželkou a třemi nezaopatřenými dětmi. Je také třeba zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy neučinil návrh na výslech M. W. jako svědka, což potvrdil zástupce žalobce při jednání soudu dne 28. 8. 2025. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že konkrétní okolnosti obrany žalobce se s postupem času zásadně měnily, což mělo vliv na věrohodnost tvrzení žalobce.

42. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nezjistily skutkový stav řádně a neprovedly důkazy ve prospěch žalobce. Nesouhlasil s tím, že správní orgány vyslechly pouze zasahující policisty, zejména výslech M. W. a P. U. neprovedly.
43. K otázce provedení navržených důkazů se Nejvyšší správní soud také již opakovaně vyjadřoval. Např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009 č. j. 5 As 29/2009-48, uvedl, že *„správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo.“* V rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že *„odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto“*. Ve správním řízení pak hraje důležitou roli rovněž zásada hospodárnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 9 As 101/2010-101, současně platí, že *„vedle náležitého zjištění skutkového stavu a z toho plynoucí jednoznačnou vazbu na zásadu tzv. materiální pravdy je však třeba ještě připomenout i vazbu na další zásadu správního řízení, a sice zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení; (...) I proto je tedy nezbytné vždy důkladně zvážit, zda je provedení určitých důkazů skutečně nezbytné, což závisí na individuálních okolnostech každé věci a jejich posouzení správním orgánem, který dané řízení vede.“*
44. V této věci je třeba poukázat na to, že správní orgán I. stupně vyslechl policisty proto, že důkazní návrh na výslech policistů učinil žalobce. Avšak tato skutečnost nic nemění na tom, že pokud by správní orgány postavily svou argumentaci toliko na výpovědi policistů a nevyslechly i svědky mající prokazovat žalobcovu skutkovou verzi, jednalo by se o vážné pochybení správních orgánů a došlo by k porušení práva žalobce na řádnou obranu. O tuto situaci se však v posuzované věci nejednalo.
45. Správní orgán I. stupně vysvětlil, že *„od okamžiku rozjezdu služebního policejního automobilu za zaměřeným osobním automobilem Mercedes Benz se v úseku ul. Listopadová – křižovatka s ul. Škrobálkova oba automobily pohybovaly současně, za stejných meteorologických podmínek a na mokrému povrchu vozovky, ale s rozdílnou rychlostí. Služební automobil Policie České republiky s měřícím zařízením vyjel z místa stání z nulové rychlosti a v průběhu jízdy řidič D. O. rychlost zvyšoval, aby dojel a zastavil před ním jedoucí osobní automobil Mercedes Benz. Mercedes Benz se v okamžiku průjezdu kolem služebního automobilu Policie České*

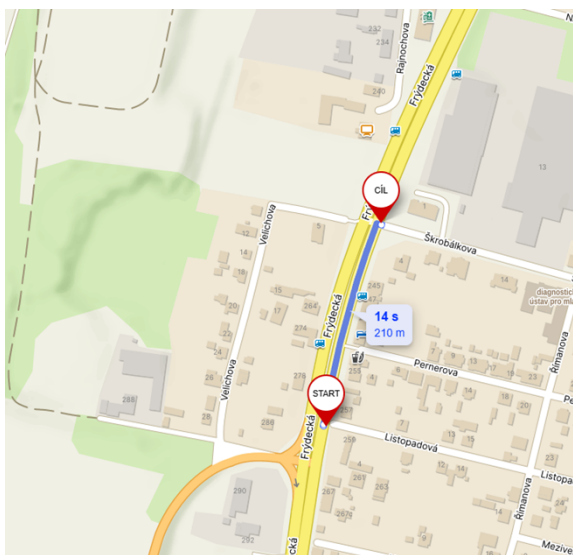
republiky pohyboval prokazatelně zjištěnou rychlostí 94 km/h (již po odečtu tolerance měření). Podle tvrzení R. T. v křižovatce ul. Frýdecká a Škrobálkova, spíše blíže k zastávce „Králičí“ (zastávka je situována za křižovatkou ul. Frýdecká – Škrobálkova) R. T. čekal na automobil a mělo dojít k výměně řidičů. To znamená, že řidič příjezdějícího osobního automobilu Mercedes Benz musel z rychlosti 94 km/h brzdít a postupně zpomalovat až do úplného zastavení automobilu (tzn. rychlost 0 km/h), po zastavení automobilu do klidu došlo k výměně řidičů, kdy za volant měl usednout R. T. a po výměně řidičů se automobil Mercedes Benz musel z klidu rozjet a rychlost postupně zvyšovat, zatímco ve stejném čase za osobním automobilem Mercedes Benz jel služební policejní automobil s měřicím zařízením, řízený policistou D. O. se spolujezdcem – operátorem měřicího zařízení N. S. Mimo to, jak plyne z fotografií č. 1, 2, 3, dokumentujících pozemní komunikaci ul. Frýdecká ve směru ke křižovatce s ul. Škrobálkova, ale i v opačném směru od křižovatky k ul. Listopadová, v tomto úseku jsou na pozemní komunikaci dva jízdní pruhy a široká krajnice, což znamená velká šíře pozemní komunikace s velmi dobrými a ničím nenarušenými rozhledovými poměry do dálky. V celkovém kontextu všechny shora uvedené skutečnosti vedou správní orgán k logickému závěru, že pokud by skutkový děj měl proběhnout tak, jak jej popisuje R. T., pak by zasahující policisté ve služebním automobilu s měřicím zařízením dojeli a zastavili osobní automobil Mercedes Benz dříve, a to minimálně v prostoru zastávky „Králičí“, kde mělo dojít k výměně řidičů. Jak ale tvrdí R. T. v písemném vyjádření, až někde před sjezdem z ul. Frýdecká na ul. Na Karolíně (což je na okraji centra města Ostrava – pozn. správního orgánu) se za ním objevilo služební policejní vozidlo, které jej předjelo a signalizovalo mu, aby je následoval, zastavili v podjezdu mimoúrovňové křižovatky ul. Frýdecká – Na Karolíně“.

46. Správní orgán I. stupně tak logickými úvahami dospěl k závěru, že nebylo fakticky možné, aby se žalobce vyměnil s jinou osobou, aniž by je u této výměny policejní hlídka neviděla, a že obrana žalobce je s ohledem na faktickou neproveditelnost nevěrohodná. Uvedené závěry a úvahy o zjevné nereálnosti obrany žalobce následně správní orgán I. stupně podpořil i výpověďmi zasahujících policistů, což, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, bylo nadbytečné (strana 5 napadeného rozhodnutí).
47. Krajský soud provedl během ústního jednání k důkazu zobrazení ulic Frýdecká, Listopadová a Škrobálkova na stránkách mapy.cz a Googlemaps.com. Taktéž prostřednictvím funkce StreetView „projel“ trasu mezi místy, kde měla stát policejní hlídka a měla měřit rychlost předmětného vozidla, až k zastávce městské hromadné dopravy Králičí. Krajský soud zjistil, že se v uvedeném úseku jedná o velmi přehlednou komunikaci se dvěma jízdními a jedním odstavným pruhem v jednom směru. Dva jízdní pruhy se nacházejí ve směru opačném. Žalobce soudu sdělil, že k údajné výměně mělo dojít na místě označením modrým bodem v mapovém zobrazení. Připustil, že se jedná o místo, kde se zastavit nesmí.

48.

49. Z mapy vyplývá, že dle žalobce mělo dojít k výměně řidičů nikoli na okraji komunikace, odstavném pruhu či na zastávce městské hromadné dopravy, ale v rámci vlastní křižovatky ulic Frýdecká a Škrobálkova. Pokud by krajský soud na toto tvrzení přistoupil, znamenalo by to, že žalobce v počasí, kdy mrholilo, stál při běžném provozu téměř uprostřed křižovatky a čekal na to, až dojde předmětné vozidlo. To by muselo, aby umožnilo žalobci nastoupit do vozidla, buď zablokovat celý pravý jízdní pruh komunikace Frýdecká a tím vytvořit nebezpečnou situaci, kdy by vozidla za ním jedoucí musela buď zastavit či jej objet. Nebo mohl řidič v rozporu s pravidly silničního provozu přejet přes nájezdový pruh z ulice Škrobálkova na ulici Frýdeckou a zastavit na pruhy označené části vozovky. Je třeba připomenout, že se nejedná o okrajovou komunikaci, ale jednu z hlavních dopravních spojnic ve městě Ostravě.

50.

51.

52. Jak bylo během jednání prokázáno, místo, kde došlo k měření rychlosti předmětného vozidla je od místa, které uvedl žalobce během jednání soudu, vzdáleno 205-210 metrů. V tomto krátkém úseku mělo dle žalobce dojít k tomu, že řidič vozidla z rychlosti 94 km/h zpomalil na 0 km/h, na místě, které vyžaduje řidičskou opatrnost, nejedná se o odstavňý pruh a mohlo zde kdykoli dojít ke střetu s vozidly jedoucími jak na ulici Frýdecké, tak najíždějícími z ulice Škrobálkova. Na daném místě se řidič měl zastavit, odpoutat se, otevřít dveře, vystoupit z vozidla, žalobce musel následně do vozidla vstoupit, zavřít dveře, připoutat se a z rychlosti 0 km/h se rozjet tak rychle, aby jej při této činnosti neviděli policisté ze služebního vozidla. Dle krajského soudu to není realizovatelné a objektivně možné. Policisté z rychlosti 0 km/h vyjeli z místa měření rychlosti konstantně se zvyšující rychlostí. Jednalo se o široký, přehledný úsek komunikace, s nepatrným zatočením doprava, přičemž křižovatka ulic Frýdecká a Škrobálkova je již z dálky dobře viditelná. Navíc je třeba zdůraznit, že předmětné vozidlo je vyšší než obvyklé osobní automobily, i tím byla jeho viditelnost znásobena.
53. Z výše uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobcova obrana není věrohodná z důvodu fatické neproveditelnosti jím uváděné výměny řidičů. Z uvedeného důvodu, tedy pro zjevnou nereálnost žalobcem předestřené verze událostí, krajský soud neprovedl k důkazu výslech M. W. a P. U. (který žalobce učinil až při ústním jednání, aniž by dostatečně zdůvodnil, proč si ponechal důkazní návrhy do pozdní fáze řízení, a to jak u soudu, tak zejména ve správním řízení). S ohledem na učiněné závěry krajský soud považoval provedení těchto důkazů za nadbytečné. Krajský soud tak shrnuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je postaveno na argumentaci, že obrana žalobce byla zjevně nereálná. Svě úvahy správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem vtělil do svého rozhodnutí a obstály by samostatně i za situace, kdy by je nepodpořil svědeckými výpověďmi policistů (což s ohledem na nevyslechnutí dalších svědků činit neměl).
54. Krajský soud zhodnotil, že správní orgány posuzované věci vysvětlily, proč neprovedly důkazní návrhy (strana 8, 13 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Správní orgány vysvětlily, proč nevyžádaly zprávu Českého hydrometeorologického ústavu neučinily a znalecký posudek. K výslechu M. W. se správní orgán I. stupně vyjádřil, aniž by byl během

správního řízení vznesen návrh na provedení svědecké výpovědi. U svědka U. správní orgán popsal, že se jednalo o osobu, která nebyla bezprostředně při tvrzené výměně řidičů. Co se týká vlastního měření, byly oprávněny správní orgány ohledně technických okolností a způsobu měření odkázat na judikaturní závěry správních soudů. Místní šetření či rekonstrukci nahradil správní orgán I. stupně prostřednictvím mapové dokumentace. Během ústního jednání soud prostřednictvím technických prostředků zobrazil trasu tak, jak by tomu bylo při místním šetření, rekonstrukci či vyšetřovacím pokusu, přičemž žalobce nenamítal, jaké odlišnosti se daly oproti mapovému zobrazení při místním šetření prokázat. Provedené důkazy byly dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, v této souvislosti lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, a ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo pro správní orgány dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku, který obsahuje fotografii vozu, údaje o daném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru. V rámci správního řízení nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření předmětného vozidla a shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá závěr o tom, že žalobce překročil maximální povolenou rychlost. Správní orgán I. stupně logickým způsobem vysvětlil, proč považuje obranu žalobce za fakticky neproveditelnou a zjevně nereálnou. Důkazní návrh založením manuálu k rychloměru do spisu správní orgány neprovedly z důvodu nadbytečnosti a procesní ekonomie.

55. Krajský soud v souladu se správními orgány shledal, že obrana žalobce byla zjevně nereálná. Za situace, kdy správní orgán I. stupně podrobně popsal, z jakých důvodů došel k tomuto závěru, jeho úvaha byla postavena na logickém vysvětlení a podpořilo ji i provedené dokazování během jednání soudu, neshledal krajský soud napadené rozhodnutí nezákonným.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
57. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. srpna 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.